

V E S A K O N T I A I N E N

★
HURRICANES

ALBUMIT 1973-1988

BAZAR

V E S A K O N T I A I N E N

HURRIGANES

A L B U M I T 1 9 7 3 - 1 9 8 8

BAZAR

Bazar Kustannus Oy
© Vesa Kontiainen

Isbn 978-952-279-941-8

Ulkoasu ja taitto Susanna Appel
Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Esipuhe.	7
------------------	---

HURRIGANES	11
-------------------	----

Rock And Roll All Night Long (1973).	12
Roadrunner (1974)	47
Crazy Days (1975).	93
Hot Wheels (1976)	119
Sixteen Golden Greats (1977)	151
25 Golden Greats	152
Tsugu Way (1977)	164
Use No Hooks.	165
Hurrigane By The Hurriganes	165
Hanger (1978).	191
Stranded In The Jungle	192
Jailbird (1979).	221
10/80	253
Fortissimo (1981)	269
Rockin' (1982).	290
Seven days, Seven nights (1983).	304
Hurrygames (1984)	322
Live at Metropol (1988).	338

SOOLOLEVYTT	373
--------------------	-----

Albert järvinen: Ride On (1974)	374
Cisse Häkkinen: Teendreams (1976)	390
Ile Kallio: irock (1977).	406
Remu Aaltonen: No Panic (1978)	416

Cisse Häkkinen: Summer Party (1979)	430
Remu Aaltonen: Sound Of Hurrigane (1981)	439
Remu Aaltonen: Zin-Khan (1982)	451
Janne Louhivuori: Midnight Pink (1982)	467
Remu Aaltonen: Message For You (1983)	479
Janne Louhivuori: Suomenlahti Soi (1983)	506
Cisse Häkkinen: I Love You Anyway (1985)	511
Albert Järvinen: Braindamage – Or Still Alive (1988) . .	519

HURRIGANESIN LIVE-LEVYIT	539
Live in Stockholm 1977	540
Live in Hamina 1973 (2011)	550

ESIPUHE

Idea tähän kirjaan tuli kuin vahingossa. Juuret juontavat Svart Recordsin uusintajulkaisuihin Hurriganesin vinyylilevyistä. Pari vuotta sitten yksi Suomen johtavista Hurriganes-asiantuntijoista, Esa Elgström, otti minuun yhteyttä tiedustellen, olisiko allekirjoittaneella kiinnostusta tehdä noihin levyihin jonkinlaista tarinantynkää. Ajatus kiehtoi ja suostuin Esan ehdotukseen. Halusin varmistaa Svartilta, että kun sellaiset teen, ei mitalla saa olla rajoituksia. Mihinkään parinkymmenen lauseen juttuihin en suostuisi.

Vihreää valoa näytettiin. Kirjoitin viiteen 1980-luvun Hurriganes-julkaisuun liittyvistä asioista sekä neljästä ensimmäisestä Remun soololevystä. Nuo tarinat ovat myös tässä kirjassa. Palaute niistä oli runsasta ja kannustavaa. Minulle ehdotettiin, eikö näitä tarinoita voisi laittaa kirjan kansien väliin, koska monilla ei ole levysoitinta ostaakseen vinyylit. Toisekseen painosmäärät olivat niin rajalliset, etteivät kaikki edes ennättäneet niitä ostaa.

Ehdotus tiesi sitä, että kirjoitettavaa tulisi lisää lähes parinkymmenen levyn verran ja että edessä oleva urakka olisi melkoinen. Innostuin kuitenkin, koska *Hurriganes*-kirja ilmestyi vuonna 2002, ja sen jälkeen tietoa on tullut reippaasti lisää. Allekirjoittaneella oli koneella silloin puretut haastattelunauhut tekstimuodossa, ja ajattelin, että koska kaikkia materiaalia ei käytetty, niistä saisi hyvän pohjan. Toki myös jo julkaistua materiaalia on käytetty tässä kirjassa, koska historiaa ei voi kirjoittaa kuitenkaan täysin uusiksi.

Puutteita oli kuitenkin paljon, ja lisähaastatteluja oli tehtävä muutamana kymmenen. Niitä tehdessä tuli todella paljon uutta tietoa, selkeää, mitä ei kirjoissa ole vielä ollut. Kirjaa en olisi lähtenyt tekemään, elleivät Esa Elgström ja Kjell Starck olisi suostuneet yhteistyöhön. Tunsin olevani hyvissä käsissä. Kjell Starck otti selville, mitä soittimia ja vahvistimia käytettiin eri levytyksissä. Molemmilta tuli hyviä ehdo-

tuksia ja huomioita moniin asioihin, ja miehet tarkistivat faktat. Myös he lukivat kaikki kirjoittamani tiedostot etukäteen läpi ja ilmoittivat, missä mennään metsään ja mitkä asiat on korjattava. Kiitos teille. Cisse Häkkisen sanoin: ”Hyvä meidän jengi!”

Joku kysyikin, onko tässä kirjassa nyt kaikki tieto. Tuskinpa, sillä koskaan ei ole tehty elämäkertaa tai bändihistoriaa, jossa olisi kaikki mahdollinen kirjattuna. Eikä sellaista koskaan tule. Mutta kirja pitää sisällään varmasti paljon sellaista, jota ei aiemmin ole kerrottu missään. Tämä oli tärkeä tavoite: luoda perusteellinen ja päivitetty teos niillä tiedoilla, mitä käsiin saatiin. Ensi alkuun piti kirjoittaa vain levyjen teosta, mutta aihe hieman paisui ja lopulta tulikin kirjoitettua sen vuoden tapahtumat.

Olen noudattanut rakennetta, jossa yksi albumi koostaa yhden luvun. Soittajien soololevyistä noudatin ohjenuoraa, että levyn on pitänyt ilmestyä aikana, jolloin Hurriganes oli toiminnassa ja soittajat olivat bändissä myös mukana. Rajatapauksissa riitti, kun aloitti soololevyn tekemisen samana vuonna, kun yhtye oli kasassa tai soolon tehnyt soittaja oli siinä soittamassa.

Hurriganes on ollut legendaarinen ja merkityksellinen bändi 1970-luvulla suomalaisessa rock’n rollissa monella tapaa. Se tuli pyörremyrskyn lailla 70-luvulla suureen suosioon soittamalla suoraa rock’n rollia aikana, jolloin suomalainen rockmusiikki oli kokeilevampaa ja progressiivisempaa. Hurriganes tuli pinnalle, vaikka bändi lauloi englanniksi. Se raivasi suosionsa työtä tekemällä eli soittamalla paljon keikkoja. Se pisti säpinää suomalaisiin keikkapaikkoihin ja sai osaltaan nuoret käymään tanssipaikoilla.

Hurriganes pisti uusiksi myös monien tanssipaiikkojen työskentelyolosuhteet alkaen lavoista, sähköistä, takahuoneista, hinnoista ja rockbändeihin asennoitumisesta. Siihen asti ala oli ollut varsinainen villi länsi. Remulla oli uskallusta ja varaa pyytää sekä vaatia. Vanha viisaus on, että jos ei mitään pyydä tai vaadi, ei mitään saakaan. Hurriganes on merkinnyt suurelle ikäpolvelle paljon, ja bändin musiikillinen perintö on vankka. Tämä kirja onkin ennen kaikkea kunnianosoitus Remu Aaltoselle.

Olen käyttänyt paljon arkistomateriaalia, jota jäi jemmaan 2000-luvun alussa. Tuolloin Kjell Starck ja Arto Laakso olivat tehneet run-

saasti haastatteluita jo 1990-luvun lopulta lähtien. Siksi kirjassa puhuu henkilöitä, jotka ovat jo menehtyneet, kuten esimerkiksi Cisse, Albert, Harri Merilahti, Pekka Nurmikallio ja Otto Donner. Selvennyksen vuoksi olen lisännyt jokaisen kommentin jälkeen numeron ja luvun loppuun numeroa vastaavat tiedot siitä, milloin haastattelut on tehty ja kuka on haastatellut.

Esan ja Zellun ohella kiitoksen ansaitsevat lukemattomat henkilöt, jotka ovat olleet vahvasti vaikuttamassa kirjan syntyyn: Arto Laakso, Jaakko Riihimaa, John Fagerholm, Markku Viinikainen, Santtu Luoto, Petri Kiuru, Vesa-Pekka Hautamäki, Esa Kuloniemi, JP Kakkola sekä kymmenet muut.

Kiitos kuuluu myös kaikille haastattelun antaneille soittajille ja taustavaikuttajille sekä muun materiaalin luovuttajille.

Kiitos Mira, että jaksot kannustaa ja olla kärsivällinen. Tämän tekeminen vei paljon aikaa.

Kiitos Bazarin väelle: Ilpolle, Markukselle ja Mintulle sekä teille kaikille muille.

Suuri kiitos myös taittaja Susanna Appelille sekä kustannustoimitaja Ville Pekkaselle.

Kiitos Hurriganes ja Remu.

Elokuussa 2020
Vesa Kontiainen

HURRIGANES

HURRIGANES

rock and roll
all night long

ROCK AND ROLL ALL NIGHT LONG (1973)

*Rock'n Roller / Satur'ly Night Club / Well, Ooh... / Medley: Walk Don't Run:
Roy On Flash Top: Jenka // Sweet Sue / Keep On Knocking / Hideaway /
Say Mama / My Sweet Lily / Tiger / Indian*

Love LRLP 84		FIN	Syksy	1973
Love LRC 84	MC	FIN		1973
Love LRCD 84	CD	FIN		1990
Love LRCD 84, 24 bit-remastered	CD	FIN		2001

PERUSTAMINEN

Loppuvuodesta 1971 perustettiin yksi siihen asti merkittävimmistä kotimaisista yhtyeistä, Remu & Hurricanes. Vaikka bändillä ei tuossa vaiheessa ollut vielä nimeä, oli soittajilla takana kokemusta bändeistä, varsinkin rumpali ja laulaja Henry ”Remu” Aaltosella, joka oli soittanut 60-luvulta saakka useissa yhtyeissä, kuten The Steelers, Happy Go-Fellows, The Creatures, Incense (jossa Remu oli laulajana) ja Kalevala. Basisti Krister ”Cisse” Häkkinen oli soittanut komppikitaraa muun muassa The Coyotes, Mr. Five, Rogues (joka oli Arto Sotavallan yhtye), Rondo Four (joka levytti singlen, mutta jolla Cisse ei soittanut, koska liittyi bändiin levytyksen jälkeen) ja Incense -yhtyeissä. The Coyotesissa Häkkinen päätyi *Suosikin* kansikuvapojaksi heinäkuussa 1965, tai paremminkin takakansipojaksi kuvassa, jossa bändin jäsenet oli haudattu hiekkaan kaulaansa myöten. The Coyotes levytti singlenkin, ”Angela” / Go Home Sweet Baby”, mutta sillä Häkkinen ei soittanut. Hän oli myöhemmin keikkakokoonpanossa.

REMU AALTONEN: Sehän lähti niin nollasta kuin vaan voi. Soittajia kun kelasin niin mä otin siihen niin huonot kuin vaan oli mahdollista. Kelasin, että basisti ei oo ees basisti vaan se on ollu kitaristi. Tuumasin, että Cisse osaa kuitenkin heittää jonkun soinnun yks yhteen ja hullu se oli. Jos mä sanoin sille, että hyppää kaivoon niin sehän oli jo siellä. Siitä ei tullu siis mitään ongelmaa. Montte tuli siihen mun eteen Minillä ja sillä oli naama täynnä kukkia. Voi vittu, mä aatelin. Saatana, kauheeta tulppaania ja päivänkakkaroita oli nenässä ja posken pielillä. Oli minivogueta ja fritsuliinaa ja mä olin, että voi jumalauta. Jos tästä saa kaverin sirkukseen niin joutuu kaukaa hakemaan siihen tulennielijäkavereita ennen kuin mennään stagelle.

Sit mä funtsasin kitaristia ja Ödnerin Janne sano, että hänellä on tiedossa yks jätkä, yks Ile. Se on tosi taitava, mut ei se varmaankaan lähe. Mä olin, että vittu mä meen kysymään. Jannehan alko naura-

maan koko jutulle, että mitä sä alat Remu siinä sätkii. Sä kun oot noin kovasta bändistä lähteny niin sit sä alatkin ottaa siihen pikkujätkiä messiin. Mä funtsasin, että näin sen pitää mennäkin. Sillon pitää tehdä, jos joku kieltää.¹

Ile Kallio kertoo kirjassaan bändiin liittymisestä seuraavasti: ”Soitin tuohon aikaan todella paljon yksin kotona. Minulla oli kitaravahvistin autotallissa, ja esimerkiksi perjantaisin muiden lähtiessä bailaamaan jäin kotiin soittelemaan tunneiksi. Vinguttelin ja treenailin. Sitä jatkui aikansa, kunnes eräänä joulukuisena päivänä 1971 puhelin soi. Mutsi huusi mut puhelimeen. ”Tässä on Remu, moi.” En ollut koskaan tavannut Remua henkilökohtaisesti. Katsellut vain kaukaa, että onpa erikoinen jätkä. ”Sä kuulemma soitat skittaa, Ödnerin Janne kertoi, kun oon kyselty, mä oon pistämässä bändiä pystyyn”. Olin juuri täyttänyt 16 ja täysi koulupoika kaiken suhteen. Tosin en ollut juuri silloin koulussa, koska pidin ’virkavaapaata’ kitaransoiton vuoksi. Remu oli ihan toisesta maailmasta. ”Voisit sä tulla, voitais vähän soittaa?” Sovittiin treenit seuraavaksi päiväksi Pitäjänmäelle Remun vanhempien rintamamiestalon kellariin. Sinne roudattiin meikäläisen kamat. Remun pannut olivat jo pystyssä, mutta basistista ei ollut tietoaakaan. Soittelimme pari tuntia koemielessä. Kun lopetimme, Remun ensimmäinen kommentti oli: ’Sä vedät vähän niin kuin Järvinen.’ Se varmaan johtuu siitä, että olimme molemmat kuunnelleet Claptonia. ’Joo, näin se voi olla.’ Olin läpäissyt koesoiton. Remu tiedusteli, tiedänpö sopivaa basistia. En tiennyt. Remu mietti vähän aikaa ja sanoi sitten tietävänsä yhden kundin, joka ei tosin ollut basisti vaan kitaristi, mutta ’on niin hullu että se voi kyllä lähtee’. Kiipesimme portaat ylös soittamaan miehelle, joka tulikin treeneihin heti seuraavana päivänä. Kun Cisse Häkinen käveli ovesta sisään, hänellä oli kasvoillaan sama virne kuin aina.”

REMU: Sit mentiin tonne meidän kellariin. Mutsi teki välillä pannukakkuja ja alettiin vetää. Eka biisi oli ”Keep On Knocking”. Ja lähettiin vetää niin kuin shakkilaudan reunalta. Montte kysy, että miten vitussa hän tätä bassoa oikein soittais. Mä sanoin, että vedä sitä niin kuin kitaralla soittaisit. Ja se toimi helvetin hyvin oikeestaan. Ile soitteli silloin tommosta melankolista kamaa, mut se sopeutu siihen rokin veetoon aika äkkiä. Mä ajattelin, että ei muuta kuin äkkiä vaan keikalle.¹

Muita biisejä, joita kolmikko soitti, oli muun muassa ”Lucille”, Spencer Davis Groupin ”Gimme Some Lovin” eri sovituksella, Johnny Winteriä ja The Rolling Stonesin ”The Last Time”. Omia biisejä oli Kallion muistikuvan mukaan ainakin ”Indian”.

Jälkeenpäin oli huhua, että myös Matti Saramoa olisi kaavailtu bändiin. Se ei kuitenkaan pitänyt paikkaansa.

REMU: Ei silloin ollut muita vaihtoehtoja kuin Ile. Kyllä mä tunsin ton Saramon. Juteltiin sen kanssa aina ummet ja lammet. Sillä oli sellainen bändi kuin Arkatavara. Se oli hyvä kundi ja mä kaveerasin sen kanssa paljon. Se tykkäs paljon Kalevalasta. Mut ei siinä ollu mitään sellasta, että bändiin Ei se ois klaarannu tollasia juttuja ja se oli kiltti kundi. Ei sen tulosta bändiin ollut edes puhetta. ¹

Ile Kallio oli siis tuolloin 16-vuotias ja hänellä oli bändikuvioita takana nihkeästi. Hän oli soittanut kolmessa bändissä: Witchcraft, toinen oli nimeltään Liipasin ja kolmas oli Kolera.

Ensimmäisen keikkansa Remu & Hurricanes teki maanantaina 27. joulukuuta Pohjois-Haagan nuorisokerhon järjestämällä koulukeikalla.

ILE: Niin, eihän me tehty silloin alkuvaiheessa merkittäviä keikkoja kuin pari kolme. Me tehtiin silloin pääasiassa pieniä nuorisoklubeja Etelä-Suomessa.

Eka keikka tehtiin Haagan nuorisokerhon tiloissa. Me treenattiin siellä ja tuolla keikalla me maksettiin vuokra. ²

Remu sai puhuttua ympäri Leo Heinosen, joka oli yksi tuon ajan kuuluisia keikkajärjestäjiä ja managereita. Heinonen jutteli Remun kanssa ja huomasi, että yhtye olisi tulossa perjantaina 31. joulukuuta soittamaan Helsingin Työväentalolle, Byggalle, vaikka rappukäytävään, koska päälavalla ohjelmisto oli täynnä. Siellä esiintyi Jussi & The Boys. Rappukäytävä kelpasi, koska tärkeämpää oli saada heti alusta alkaen esiintymisiä, jotta saisi sanaa kulkemaan. Itse keikka ei ollut soittajien mukaan kummoinen, sillä yleisöä kävi paikan päällä vain ihmettelemässä, mitä siellä oikein tapahtuu. Mutta jostain oli aloitettava.

REMU: Sit tuli uusi vuosi. Soitin Heinosen Lexalle ja mä olin, että perkele. Meidän pitää päästä stagelle, meillon ihan uus bändi. Heinonen sanoi, että hitto soikoon, nyt on kyllä kaikki mestat buukattu. Just otin tonne salin puolelle ton Jussi & The Boysin, päälavalle. Mä heitin sille, että me soitetaan vaikka rappukäytävällä, saatana. Sit se alko nauraa, että jos sä oot niin hullu, niin olkoon, mut rahaa sä et saa. Sanoin, että ei tarvi antaa. No, sit vedettiin rapussa ja siellä oli sellanen kaiku, että se veti vähän ti tyy -osastolle. Jengi diggas ja joras siinä. Ilellä oli vielä jalassa eriväriset kengät ja kaikkia virityksiä. Aattelin, että tätä huonompaa keikkamestaa ei voi enää saada. Tästä seuraava mesta on jo jossain ruumiinkastajaisissa. Mut keikka vedettiin ja oli aika hieno fiilis. Omia biisejä oli paljon. Kamat oli silloin aika tulitikkuja. Funtsasin, että jos joku kävelee kaapin ohi, niin varmaan lähtee joku piuha irti, että ei voinu oikein hengittäääkään. Mulla oli Moxeyn laulukaa pit, joista oli takaseinät irti. Sit oli joku Selmerin styrkkari ja yks mikki. Soitettiin perkeleen kovaa siks, että ihmiset luulis että me osataan soittaa. ¹

ILE: Tuohon aikaan keikat oli aina 2x45 minuuttia. Sen aikaisessa keikkasetissä oli niitä ekan LP:n biisejä (*Rock And Roll All Night Long*) ja kaikkee ihme musaa. Se ei ollut rock'n rollia. Se oli sellaista jälki-Kalevalaa. Kovin rokkibiisi mitä tuohon aikaan soitettiin, oli "Lucille". Se materiaali alkoi muotoutua vasta vuonna 1973. ²

Hommassa oli alun alkaen tekemisen meininki. Hiljalleen kehitettiin keikkaohjelmistoa ja monia rockin klassikkobiisejä otettiin settiin, vaikkakin suurin muutos tapahtui vasta vuoden 1973 puolella. Soittamalla oppi soittamaan ja treenaamalla oppi treenaamaan. Keikkojen merkitys oli heti alkumetreistä lähtien äärimmäisen tärkeää.

ALKUAIKOJEN KEIKAT

Keikkatahti oli vielä tammikuussa 1972 maltillista: bändi teki neljä keikkaa, kolme pääkaupunkiseudulla ja yhden Aitoossa, Honkalassa. Nopeasti Remu sai suhteillaan sovittua esiintymisiä, ja helmikuussa keikkoja oli jo kymmenkunta, pääasiassa pääkaupunkiseudulla kouluissa, nuorisokerhoissa ja työväentaloilla. Työnteko oli alkanut.

ILE: Silloin alussa ei meillä ollut roudareita. Me tehtiin hommat kolmistaan. Tehtiin kaikki itse, joskaan eipä sitä kannettavaakaan ollut silloin kovin paljoa. Silloin alussa pisin keikkamatka taisi olla peräti Lappeenrantaan.

Keväällä 1972 keikkahinnat oli 600 markkaa eli käteen sai jo 200 markkaa per mies. En usko, että moni bändi sai siihen aikaan sellaisia liksoja.

”Hear Me Callingia” soitettiin jo mun aikana silloin alussa. Sitten Alppu oli tehnyt siihen jotain lisukkeita myöhemmin plus että soittaa sillä kitaraa. ”Hear Me Calling” oli semmonen biisi, joka erottui selkeästi. Siinä olisi ollut sellainen juttu, mitä jätkien olisi kannattanut tehdä kunnolla. Ihmettelin aikoinani, miksei kundit tehneet siitä helvetin tanakkaa studioversiota. Ehdottomasti olisi pitänyt tehdä.

Kyllähän Remu oli jo silloin hillitön hahmo. Kun mä olin pikku jätkä ja kävin katsomassa Kalevalan keikkoja, niin tajusin, että toi jätkä on ihan jotain muuta.²

Yllättävää oli, että *Intro*-lehti teki juttua niinkin varhain kuin numeroon 1/1972. Kyseisen jutun oli tehnyt Marko Putkonen, joka oli tuttu myös Hortto Kaalo -yhtyeestä. Jutussa Remu toteaa: ”On niin noloa kehuu itseensä. Sitten jossain keikalla tulee joku just kävelemään oppinut pikkukimma vähän punaviinissä, jököttää tossa navan korkeudella ja sanoo: Et sä jätkä mitään osaa, mee kotiin harjoittelemaan. Silloin mulla tuppaa fiilis katoomaan” ja jatkaa: ”Jos tää bändi ei rupee menemään, niin mä muutan Kajaaniin ja rupeen pyytämään Suomen kansalta apua”.

Maalis-huhtikuussa keikkoja tehtiin kymmenkunta per kuukausi.

ILE: Ne alkuaikojen keikat olivat sairaan hauskoja. Silloin vuoden 1972 keväällä ne biisit oli sellaisia medley-juttuja. Me saatettiin soittaa puoli tuntia yhteen menoon, mutta biisit kumminkin vaihtui. Ja me trenattiin kuin elukat.

Ja soitettiin ”Gimme Some Lovinista” erittäin ihmeellinen sovitus, joka toimi mun mielestä tosi huonosti. Sitä ei soitettu niin kuin alkuperäinen riffi menee, vaan siihen piti kehittää aivan ihme riffi, joka oli jotain ihme sälää.²

"SANOIN SILLE, ETTÄ SOUNDIN PITÄÄ OLLA TAPPOA. YHTÄ RUMA KUIN BÄNDIKIN EIKÄ TARVII KAUNISTELLA MITÄÄN."

Remu Aaltonen *Roadrunnerin* äänityksistä

Hurriganes on monen mielestä ensimmäinen merkittävä suomalainen rock'n roll -yhtye. Myös levymyynnissä mitattuna Hurriganes oli 1970- ja 1980-luvuilla yksi Suomen menestyneimpiä rocknimiä.

Tämä kirja kertoo bändin albumeista vuosilta 1973–1988 sekä sen soittajien soololevyistä. Bonuksena ovat vuonna 1996 julkaistu *Live In Stockholm 1977* sekä vuonna 2011 julkaistu *Live in Hamina 1973* -livelevy. Jokaisen albumin kohdalla kerrotaan studiotyöskentelystä, biiseistä, levyn vastaanotosta ja listasijoituksista.

Hurriganes - Albumit 1973-1988 tarjoaa mielenkiintoista ja osin ennen julkaisematonta haastattelumateriaalia. Ääneen pääsevät muun muassa Remu Aaltonen, Ile Kallio, Janne Louhivuori, Jukka Gustavson, Måns Groundstroem, Seppo Valjakka, Esa Kotilainen, Matti Everhall ja Jan Holm.

Juvalainen **Vesa Kontiainen** on rockin pitkän linjan monitoimimies. Sitä mitä hän ei suomalaisesta rockmusiikista tiedä, ei tarvitsekaan tietää. Bazar on julkaissut aiemmin hänen teoksensa *Juva Rock City*, *Popeda - Nelkytä vuotta* ja *Mika Sundqvist - Suomirockin sekatyömies*.

ISBN 978-952-279-941-8 ★ lk 78.33

Kannen suunnittelu Susanna Appel ★ Kannen kuva Risto Vuorimies

BAZAR